

Περιήγηση στα δρομάκια του Αγίου Όρους (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1Uh1obg>]

Τα ξύλα διαβρώνονται, οι τοίχοι φουσκώνουν και το σίδερο σκουριάζει. Στις σκιερές στοές οι εικόνες μένουν στην συνεχή πίεση μιας διαπεραστικής υγρασίας, στην κυκλωτική παρουσία του ιστού της αράχνης. Το πρωί, πολύ πρωί οι καμπάνες ξυπνούν την ιερή κοινότητα. Κάθε πρωί. Η ώρα και η ζωή αρχίζει εδώ με το πρώτο φως της μέρας και τελειώνει με τη δύση του ήλιου. Πρώτες ενέργειες, τα διαμονητήρια, πολύ απλά για τους φοιτητές κοστίζει πενήντα δραχμές. Τώρα θα κινηθούμε προς κάθε κατεύθυνση, ελεύθερα προς κάθε μεριά της χερσονήσου και του βουνού.

Κρήνη στη Μονή Σταυρονικήτα.

Πρώτος γρήγορος σταθμός το Κουτλουμούσι. Βρίσκεται μόνο πέντε λεπτά με τα πόδια από τις Καρυές. Δρομάκι με υγρό καλντερίμι από τις πηγές και σκεπασμένο με πλατάνια, καστανιές και φρουτόδεντρα. Το μοναστήρι μικρό, σχεδόν τετράγωνο, σαν φωλιά με κόκκινες στέγες τα κελιά και ο ξενώνας. Η κρήνη με το τάσι απέναντι στην εξώθυρα, που έχει δυο παρεκκλήσια ψηλά, τόσο όμορφα και τόσο καμαρωτά. Επιγραφές τονίζουν την αξία του χώρου και υπενθυμίζουν το σκοπό. Παλιό μοναστήρι που τώρα ανακαινίζεται. Λιγοστοί μοναχοί, δεν κοιτάζουν τους επισκέπτες, οι ξένοι περνούν κι αυτοί μένουν εκεί μέσα στην αγκαλιά της πίστης και της αφοσίωσης. Σαν μια φωλιά το κοινόβιο αυτό με το καθολικό στη μέση της αυλής, μικρό και πορφυρένιο, κλειστό και γοητευτικό. Οι δικοί μας και οι ξένοι έβλεπαν τις στοές, τις καμάρες, τις ωραίες τοιχογραφίες του εξωνάρθηκα. Γερασμένα γέρνουν επικίνδυνα οι κρεβατίνες στην αυλή. Πελώριοι κορμοί για το είδος βαραίνουν τα μισοσαπιμένα στηρίγματα. Είναι έτοιμα να πέσουν. Εκείνη την ώρα ετοίμαζαν την τράπεζα, άλλοι μοναχοί καθάριζαν τα λαχανικά για το μεσημεριανό. Φτωχική τράπεζα, αρκετή ακαταστασία. Σιωπή και ερήμωση

Φεύγουμε από τις Καρυές για το Βατοπαίδι. Με κρύο νερό γεμίσαμε το παγούρι. Μας έδειξαν το δρόμο. Μας καθοδήγησαν. Περάσαμε το κονάκι των Βουλγάρων, μια ψυχή μένει εκεί πια. Σταθήκαμε να θαυμάσουμε το Ρωσικό, τη σκήτη του Αγίου Ανδρέα. Είχαμε ανέβει ψηλότερα και βλέπαμε από πάνω τα καμpanαριά και τους

αμέτρητους τρούλους να σπαθίζουν με την ξεχωριστή ρωσική αρχιτεκτονική τους. Λίγα μέτρα πιο κάτω η είσοδος. Μισοριγμένη, μισάνοιχτη. Οι τοίχοι της χαλασμένοι και η σιδεριά πλεγμένη με αγριόχορτα. Η παλιά αυλή πλακόστρωτη μπροστά μας. Τα πρόπυλα της εκκλησιάς. Μετά δεξιά κι αριστερά παρεκκλήσια, κτίσματα με τέχνη δουλεμένα και η Αθωνιάδα Σχολή μεγαλόπρεπη, σχεδόν κολλημένη στη σκήτη. Ερήμωση κι εδώ και εγκατάλειψη, δεν υπάρχει ψυχή. Τα παράθυρα πεσμένα και η πελώρια πόρτα κατάκλειστη. Τα αγριόχορτα, παντού αγριόχορτα και τα λουλούδια πλέκουν στα γείσα, στις κολώνες και στα παλιά μάρμαρα. Ψηλά οι τρούλοι πολύχρωμοι με μεγάλους ολοστόλιστους σταυρούς, ακόμα και η αυλή είναι στρωμένη με το χαλί των λουλουδιών κάθε λογής. Οι καναπέδες πεταμένοι ρημάζουν και τα πεζούλια έγιναν για τα στοιχεία της φύσης. Πήραμε το πλακόστρωτο για τα πίσω της αυλής. Μάρτυρες γίναμε σ' ένα θέαμα πρωτοφανές και μοναδικό. Τα δέντρα είχαν τόσο θεριέψει και αγριέψει, οι τριανταφυλλιές έπλεξαν τον πιο πολύπλοκο ιστό και τα λουλούδια τους άλλαζαν την όψη σε μια χρωματική πανδαισία, λιγόφυλλα και λεπτόφυλλα και αρωματικά, έκρυβαν τον ουρανό, έπαιρναν τη θέση της σκεπής. Οι ροδακινιές και οι κορομηλιές, τα κυπαρίσσια και οι ευκάλυπτοι κι άλλα χωρίς όνομα, δέντρα άγρια ενώθηκαν και συντρόφευαν το κτίσμα. Ο κισσός και το αγιόκλημα και ο βάτος ενώθηκαν και βάσταξαν τα κλαδιά και τους κορμούς. Έγιναν ένα κορμί και ο τοίχος απόκτησε ένα χρώμα βαθύ πράσινο. Τα σταφύλια από τις κληματαριές κρέμονται αγίνωτα. Το φως λιγοστό. Υγρασία στα φυλλώματα και τις πέτρες. Βρέχει δροσιά. Πουθενά σκόνη. Σάυρες και μύγες και πεταλούδες τριγυρνούν και αράχνες πλέκουν τους ιστούς τους και κλείνουν το σχεδόν αδιάβατο δρομάκι. Περνώντας σου αφήνουν με το δίχτυ τους στο πρόσωπο, στα χέρια σαν ένα φίλημα το ανατρίχιασμα. Μεγάλες είναι εκεί οι αράχνες, ατάραχες υφάντρες που δεν φαίνεται να ενοχλούνται από το πέρασμα του ανθρώπου και από την ελαφριά κηδεμονία της ιστορίας. Ψυχές πιάνουν και κελαηδίσματα πουλιών.

[Συνεχίζεται]